

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/53/2015
Identifikačné číslo spisu:	3807010218
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3807010218.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvinenej Ing. C. G. pre dvojnásobný trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2015 v Bratislave dovolanie obvinenej Ing. C. G., podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Pavla Zajaca, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. júna 2015, sp. zn. 2 To 57/2011, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej Ing. C. G. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 8. decembra 2010, sp. zn. 2 T 73/2007, uznal obvinenú Ing. C. G. za vinnú z dvojnásobného trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 (ďalej len Tr. zák.) na skutkovom základe v bodoch 1 a 2 rozsudku tak, že

1/ v postavení starostky obce R. G., okres Prievidza, v presne nezistenom čase v mesiaci apríl 2001, bez predchádzajúceho schválenia obecným zastupiteľstvom, vydala mzdovej účtovníčke, ako zamestnankyni Obecného úradu R. G., ústny pokyn na pozastavenie vyplácania odmien poslancom obecného zastupiteľstva Ing. M. G., N. O., O. G., Mgr. D. C., Mgr. H. A., W. C., O. P., Z. A. a O. Z. za obdobie od 1. januára 2001 do odvolania, udelenie ktorých schválilo obecné zastupiteľstvo uznesením č. 37/99 zo dňa 2. februára 1999 vo výške 700,- Sk mesačne predsedom komisií a zapisovateľom, 500,- Sk mesačne členom komisií a 200,- Sk mesačne aktivistom, napriek tomu, že takáto právomoc jej nevyplyvala zo zákona ani štatútu obce, ktorý v § 38 stanovil, že obecné zastupiteľstvo spravidla na návrh starostu môže udeliť z obecných prostriedkov odmeny, a to najmä poslancom, v dôsledku čoho neboli v dobe od 1. januára 2001 do 16. decembra 2002 vyplatené odmeny Ing. M. G., Mgr. H. A. a Z. A., ako predsedom komisií, každému vo výške 16.461,- Sk, N. O., O. G., Mgr. D. C., W. C. a O. P., ako členom komisií, každému po 11.758,- Sk a O. Z., ako členovi komisie, 4.500,- Sk za obdobie od 1. januára do 30. septembra 2001, kedy vykonával funkciu poslanca obecného zastupiteľstva, pričom takto konala v úmysle spôsobiť týmto poslancom škodu,

2/ v postavení starostky obce R. G., okres Prievidza, dňa 22. júla 2002 oznámila poslancom obecného zastupiteľstva Ing. M. G., N. O., O. G., Mgr. D. C., Mgr. H. A., W. C. a O. P., že v zmysle § 25 ods. 2 písm. g/ Zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov im dňom 19. júla 2002 zanikol mandát poslanca Obecného zastupiteľstva v R. G. preto, že sa bez vážneho dôvodu a bez ospravedlnenia nezúčastnili 3-krát po sebe riadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva v dňoch 16. júla, 17. júla a 19. júla 2002, napriek tomu, že takáto právomoc je nevyplyvala zo zákona ani štatútu obce a rokovacieho poriadku obecného zastupiteľstva, pričom konala s vedomím, že v dňoch 16. júla, 17. júla a 19. júla 2002 zvolala mimoriadne zasadnutie obecného zastupiteľstva a v úmysle takýmto konaním spôsobiť uvedeným poslancom škodu, a následne v období od 22. júla 2002 až do skončenia ich volebného obdobia, teda do 16. decembra 2002, im znemožnila výkon ich poslaneckých mandátov.

Okresný súd obvinenej Ing. C. G. za to uložil podľa § 158 ods. 1, § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov, výkon ktorého jej podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodených Ing. M. G., O. G., Mgr. D. C., W. C., N. O., O. P., Mgr. H. A. a Z. A. odkázal s nárokom na náhradu škody na občiansko-súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podala obvinená Ing. C. G. odvolanie. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 28. júna 2012, sp. zn. 2 To 57/2011 podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine pod bodom 2/ a vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám vo veci tak, že pri nezmenenom výroku o vine v bode 1/ rozsudku okresného súdu uložil obvinenej podľa § 158 ods. 1 Tr. zák., § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 2.000,- Eur. Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov. Zároveň obvinenú podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Považská Bystrica z 29. marca 2007, sp. zn. 1Pv 535/2004, pre skutok pod bodom 2/ obžaloby právne kvalifikovaný ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť tak, ako je uvedené v obžalobe, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti rozhodnutiu podala obvinená Ing. C. G. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Pavla Zajaca dovolanie, ktoré doplnila samostatným podaním pripojeným k dovolaniu. Dovolanie oprela o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku v bode 1/ rozsudku Okresného súdu Prievidza.

V dovolaní uviedla, že konaním, ktorým pozastavila vyplácanie odmien niektorým poslancom obecného zastupiteľstva, nevydala rozhodnutie obsahujúce prvok moci a prvok rozhodnutia vynútiteľné štátnou mocou. Verejnému činiteľovi nemožno priznať právomoc predpisom nižšej právnej sily ako je zákon, preto na základe štatútu, ako interného predpisu obce, nie je možné priznať verejnému činiteľovi právomoc, ktorú by mohol prekročiť. Taktiež poukázala na to, že podmienkou spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa je úmysel obvineného spôsobiť inému svojim konaním škodu, alebo sebe, či inému, neoprávnený prospech. V konaní nebolo preukázané, že by poslancom obecného zastupiteľstva spôsobila škodu alebo sebe zadovážila neoprávnený prospech.

Obvinená ďalej argumentovala tým, že pri vydaní ústneho pokynu na nevyplatenie odmien nekonala ako štatutárny orgán obce, ale ako správny orgán, u ktorého prekročenie právomoci verejného činiteľa nie je možné. Pozastavila iba vyplácanie odmien poslancom, ktorí si neplnili povinnosti vyplývajúce im zo zákona, nie výkon uznesenia obecného zastupiteľstva, ako nesprávne konštatoval odvolací súd. Poslancom, ktorí sa podieľali na aktívnej činnosti v prospech obce, boli odmeny vyplácané.

Dovolaciemu súdu navrhla, aby rozsudkom vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne bol porušený zákon v jej neprospech z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v časti, v ktorej krajský súd ponechal nezmenený výrok o vine pod bodom 1/ prvostupňového rozsudku. Ďalej navrhla

napadnutý rozsudok zrušiť a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Krajskému súdu v Trenčíne prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinená doplnila dovolanie aj samostatným podaním, v ktorom namietala, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal dôkazným materiálom a skutočnosťami v ňom uvedenými. Poslanci obecného zastupiteľstva si neplnili svoje povinnosti, neobhajovali záujmy obce a jej obyvateľov, čím obci škodili. Uznesenie obecného zastupiteľstva č. 37/99 z 2. februára 1999 rešpektovala, avšak v obci bola prax poskytovať odmeny za aktívnu činnosť poslanca v prospech obce. Poslanec, ktorý takúto činnosť nevykonával, odmenu nedostal. Obvinená ďalej podrobne rozviedla udalosti, ktoré viedli k sporom s dotknutými poslancami a dovolaciemu súdu predložila niekoľko petícií, ktorým oprávnení voliči obce vyjadrili starostke podporu a žiadali odstúpenie poškodených poslancov.

K dovolaniu sa vyjadril námestník okresnej prokurátorky Okresnej prokuratúry Považská Bystrica, podľa ktorého skutok pod bodom 1/ rozsudku okresného súdu správne poukázal na štatút obce, ktorý má oporu v § 13 ods. 4 písm. d/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o obecnom zriadení). Štatút obce v § 38 vymedzoval právomoc na udelenie odmien výhradne obecnému zastupiteľstvu a obvinená ako starostka prekročila svoju právomoc na úkor obecného zastupiteľstva.

K otázke spôsobenia škody inému uviedol, že ustanovenie § 158 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. nevyžaduje spôsobenie škody, len vyjadruje pohnútku páchatel'a. Úmysel obvinenej spočíval vo vyplácaní odmien iba poslancom, ktorí nenamietali spôsob výkonu jej funkcie starostky. Rozhodnutie obvinenej o pozastavení vyplácania odmien niektorým poslancom bolo rozhodnutím starostky obce vo vzťahu k mzdovej účtovníčke, ktorá sa ním s ohľadom na svoje pracovné zaradenie cítila byť viazaná. Prokurátor preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 392 ods. 1 Tr. por. dovolanie obvinenej ako nedôvodné zamietol.

K dovolaniu sa vyjadril aj poškodený Ing. M. G., podľa ktorého sa síce formálne opiera o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale v skutočnosti namieta nedostatočné vyhodnotenie dôkazov. Takéto dovolanie považuje za neprípustné a navrhol ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením z 30. januára 2013, sp. zn. 5 Tdo 3/2013 dovolanie obvinenej Ing. C. G. podľa § 382 písm. f/ Tr. por. odmietol.

Rozhodnutie zdôvodnil v podstate tým, že obvinenej Ing. C. G. bol uložený peňažný trest vo výmere 2.000,- Eur, ktorý 20. septembra 2012 vykonala zložením na účet Okresného súdu Prievidza. Výkonom peňažného trestu došlo k zahladeniu odsúdenia a na obvinenú Ing. C. G. sa preto hľadí, akoby nebola odsúdená. Predpokladom na podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je prítomnosť existencie odsúdenia páchatel'a. Pokiaľ platí fikcia neodsúdenia, ktorú zákonodarcu spojil s inštitútom zahľadania odsúdenia, nemožno ju chápať podmienene iba pre určité prípady v trestnom konaní. V prípade podania dovolania prokurátorom alebo ďalším oprávneným subjektom v neprospech osoby, u ktorej bolo odsúdenie zahladené, by išlo o vážny zásah do stability právnych vzťahov. Umožnenie otvorenia trestno-právneho vzťahu, ktorý už bol ukončený a tak zvrátiť priaznivé dôsledky pre páchatel'a spočívajúce v tom, že sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, by bolo nežiaduce. Rovnosť strán v konaní a záujem na stabilite právnych vzťahov však predpokladá aj opak, že ani na základe dovolania obvineného nie je možné právoplatné a aj vykonané a zahladené odsúdenie s dôsledkami fikcie neodsúdenia, meniť. Preto ak nastal zo zákona (alebo na základe rozhodnutia súdu) stav zahľadania odsúdenia, jeho dôsledkom musí byť i to, že žiaden zo subjektov oprávnených na podanie dovolania ho nemôže podať.

Obvinená Ing. C. G. napadla vyššie citované uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou, na podklade ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) nálezom z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 113/2015, rozhodol, že bolo porušené základné právo Ing. C. G. na súdnu ochranu zaručené

v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 3/2013 a jeho uznesením z 30. januára 2013. Ústavný súd zároveň zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Ing. C. G. finančné zadostučinenie nepriznal. Najvyšší súd zaviazal uhradiť Ing. C. G. na účet jej právneho zástupcu trovy konania vo výške 275,96 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

Ústavný súd predovšetkým poukázal na zjednocujúce stanovisko prijaté uznesením ústavného súdu z 18. marca 2015, sp. zn. PLz. ÚS 4/2015, z ktorého vyplýva: „Odsúdenému, ktorému bol uložený peňažný trest a ktorý tento uložený peňažný trest vykonal zaplatením sumy peňažného trestu, nemožno odoprieť právo podať dovolanie len z dôvodu, že jeho odsúdenie bolo zahladené, keďže by tým neprimeraným spôsobom a v rozpore s podstatou a účelom inštitútu dovolania došlo k obmedzeniu prístupu odsúdeného k súdnej ochrane, čím by sa zasiahlo do podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu.“

Ústavný súd sa ďalej nestotožnil s tvrdením najvyššieho súdu o rozpore s princípom rovnosti strán, ak by bolo umožnené podať dovolanie odsúdenému, u ktorého nastali účinky zahladenia odsúdenia. Práve naopak, priznanie práva podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré už bolo vykonané, je naplnením princípu rovnosti procesných strán. Nepripustnosť dovolania, proti takémuto rozhodnutiu nie je možné vyvodzovať ani zo znenia príslušných ustanovení Trestného poriadku, pretože rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená, je aj rozsudok ukladajúci trest. Podmienkou podania dovolania je existencia odsúdenia páchatel'a, nie absencia zahladenia odsúdenia. Odopretím práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu, ktorým bol uložený vykonaný peňažný trest, by nebolo možné naplniť účel inštitútu dovolania, a to odstránenie účinkov založených nezákonným právoplatným rozhodnutím. Dovolanie predstavuje výkon základného práva na súdnu ochranu, ktorú nemožno odoprieť z dôvodu fikcie neodsúdenia. V konečnom dôsledku by na základe dovolania mohol byť odsúdený oslobodený, čiže by sa preukázalo nespáchanie trestného činu.

Ústavný súd taktiež poukázal na skutočnosť, že zákonnou fikciou neodsúdenia nezanikajú všetky nepriaznivé účinky odsúdenia, pretože tieto zostávajú zachované v odpise z registra trestov, v morálnom odsúdení páchatel'a a v strate jeho vážnosti v spoločnosti. Nezaniká ani skutočnosť, že páchatel' trestný čin spáchal.

Pretože odopretie práva podať dovolanie z dôvodu vykonania uloženého peňažného trestu neprimeraným spôsobom, obmedzuje prístup odsúdeného k súdnej ochrane, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky Ing. C. G. na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Obvinená Ing. C. G. taktiež namietala, že postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením bolo porušené základné právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného v čl. 19 ods. 1 ústavy. Jej námietkou sa ústavný súd z dôvodu zásady minimalizácie zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci nezaoberal. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy malo dôjsť aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011 a jeho rozsudkom z 28. júna 2012. Ani tejto námietke ústavný súd nevyhovel, pretože budú predmetom opätovného dovolacieho konania.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nálezú ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Najvyšší súd ako súd dovolací opätovne skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim

záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvinenou Ing. C. G. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Prievidza, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej trojročnej lehote. Dovolanie obvinenej však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinená v dovolaní uplatnila dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa

a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obvinená predovšetkým namietala nenaplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 Tr. zák.

V zmysle ustanovenia § 158 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. sa zneužívania právomoci verejného činiteľa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech prekročí svoju právomoc.

Objektom trestného činu je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejného činiteľa a ochrane práv a povinností fyzických osôb a právnických osôb. Uvedeného trestného činu sa môže dopustiť len verejný činiteľ ako špeciálny subjekt. Obvinená Ing. C. G. bola v čase spáchania skutku starostkou obce R. G. a ako orgán samosprávy sa podieľala na plnení úloh obce a štátu. Pre naplnenie skutkovej podstaty Trestný zákon vyžaduje úmyselné konanie, pričom musí byť preukázaná aj pohnútká páchatel'a ako fakultatívny znak subjektívnej stránky trestného činu - „v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“.

Obvinená ústne prikázala mzdovej účtovníčke, aby pozastavila vyplácanie odmien dotknutým poslancom. Mzdová účtovníčka pokynu vyhovel a odmeny za obdobie od 1. januára 2001 do 16. decembra 2002 určeným osobám nevyplácala. Z výpovedí obvinenej, dovolania a doplnenia dovolania jednoznačne vyplýva, že obvinená tak konala z dôvodu nespokojnosti s činnosťou niektorých poslancov obecného zastupiteľstva. Aj keď dodatočne, po podaní žaloby, boli odmeny za obdobie od 1. januára 2001 do 19. júla 2002 vyplatené z výdavkovej položky Dohody o pracovnej činnosti, obvinená naďalej trvala na tom, že dotknutí poslanci na ne nemali nárok.

Obvinená v doplnení dovolania poukázala na činnosť poškodených poslancov, ktorá mala zdržiavať rozvoj obce a byť teda v jej neprospech. Aj z uvedeného vyplýva, že poslanci neboli úplne nečinní, vyvíjali určité aktivity, ktoré však neboli v súlade s názorom obvinenej. Na základe toho dochádzalo k vzájomným nezhodám, ktorých súčasťou bolo aj nevyplatenie odmien. Obvinená teda konala v úmysle poškodiť osoby, ktoré nezdíľali jej názory, resp. ich potrestať za iné postoje. Uvedené preukazuje aj skutočnosť, že osobám, s ktorými nebola v spore a ktoré podľa jej mienky pracovali v prospech obce, odmeny vyplátila. Pritom na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. nebolo nutné, aby škoda skutočne vznikla. Stačilo, že obvinená konala s takýmto úmyslom.

Obvinená v dovolaní namietla, že nevydala rozhodnutie. Príkaz mzdovej účtovníčke mal síce formálne povahu ústneho pokynu, ale podľa obsahu a následku, ktorý spôsobil, ho bolo možné považovať za rozhodnutie. Mzdová účtovníčka uposlúchla pokyn práve z dôvodu funkcie obvinenej ako starostky obce, t. j. z postavenia jej moci v obci. Obvinená z pozície svojej funkcie vystupovala aj následne, keď poškodeným poslancom povedala, aby sa v prípade nesúhlasu obrátili na súd a odmeny si vymáhali.

Obvinená svojím konaním prekročila právomoc danú zákonom o obecnom zriadení, štatútom obce a konala aj v rozpore s uznesením obecného zastupiteľstva č. 37/99 z 2. februára 1999. Obecné zastupiteľstvo predmetným uznesením stanovilo výšku odmien. Obvinená nemala oprávnenie

rozhodovať o kritériách na vyplácanie odmien a podľa svojho uváženia posudzovať, kto vykonával činnosť v prospech obce. V zmysle § 13 ods. 3 písm. d/ zákona o obecnom zriadení mohol starosta obce rozhodovať iba vo veciach, ktoré neboli zákonom alebo štatútom obce zverené obecnému zastupiteľstvu. Podľa § 38 štatútu obce bolo odmeňovanie v kompetencii obecného zastupiteľstva, čo preukazuje aj uznesenie č. 37/99, ktorým obecné zastupiteľstvo stanovilo výšku jednotlivých odmien poslancov a aktivistov. Obvinená ako starostka obce mohla v zmysle § 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení iba pozastaviť výkon celého uznesenia. Svojvoľným hodnotením, a teda nerešpektovaním uvedeného uznesenia, obvinená prekročila svoju právomoc. Obvinená ako starostka obce mohla v zmysle § 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení iba pozastaviť výkon celého uznesenia v rámci sistačného práva, keď by v zákonom stanovenej lehote nepodpísala schválené uznesenie. Obecné zastupiteľstvo by v takom prípade mohlo následne potvrdiť starostkou pozastavené uznesenie trojpäťtinovou väčšinou hlasov všetkých poslancov. Výkon potvrdeného uznesenia už však nebolo možné pozastaviť. Suplovaním obecného zastupiteľstva preto obvinená prekročila svoju právomoc.

V doplnení dovolania obvinená okrem skutkového stavu namietla i nezákonné vyhodnotenie dôkazov, ktoré však bližšie nešpecifikovala. Podľa obsahu podania obvinená žiadala o prehodnotenie dôkazov a s tým súvisiace iné rozhodnutie vo veci. Dovolací súd nie je oprávnený na preskúmavanie dôkazov, preto sa touto otázkou nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie obvinenej Ing. C. G. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.